

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

Abonnement

Drie maal per week 6 francs per jaar.

Twee » » » 5 » » » »

Een » » » 4 » » » »

Een blad afzonderlijk 15 centimen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen 125 centimen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : 1 fr. den drukregel.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben worden verzocht om het bedrag te doen toekomen, zoo niet zal hun een kwitantie door den post aangeboden worden met verhooging der kosten.

TONGEREN, DEN 31 JANUARI.

Van alles wat.

Heeft men nog ooit in eenigen anderen tijd hooren spreken van zulke afschuwelijke misdaden als die welke heden begaan worden? De aanslagen der dynamiters te Londen welke de Postrijder reeds aangehaald heeft, hebben gansch Europa met schrik bevangen. Die samenweersers hebben geen ander doel dan verwoesting aan te richten. Verstaat men dat die kwaaddoeners de grootste monumenten van Londen willen verwoesten? Men zou nog al kunnen begrijpen dat een partij haren haat uitvoert tegen eenen staatman, tegen eenen politieke tegenstrever, tegen eenen persoon die in haar oog een levend kwaad is; doch het vernielen van openbare monumenten, dat is het werk van razende zotten. Zulke verwoesting is waard van door de wilden van Afrika, maar niet door beschaafde volkeren begaan te worden.

Men heeft van in de vroegste tijden gezien die uit hoovaardigheid of uit vernielzucht wandelen bedreven die anders onuitlegbaar zouden zijn. Erostrates, een grieksche zot, stak het vuur in den prachtige tempel van Diana te Ephese; Ravallae vermoordde Hendrik IV. Guy Fawkes en meer anderen gingen in vorige eeuwen voor de schuldigste middelen niet terug om den bestaenden toestand omver te werpen.

Doch die vroegere aanslagen waren het werk van eenen enkelen of van weinigen. Ieder kende hunne namen en in de geschiedenis staan zij genoemd.

Heden zijn die wraakroepende misdaden niet meer het werk van eenige heethoofden, of zelfs niet van eenen heide deugnieten of zotten. Het is een samenweering die gelijk een oneinend met zich uitstrekt over Europa en om zoo te zeggen over de gansche wereld. Die samenweering is internationaal, zij kent geen grenzen tusschen de verschillende staten; de gehele wereld is haar arbeidsveld. Het kwaad, die vernieling of althoofden, door welke wapenen of middelen ook verkregen, dat is haar element.

Is dat nu de zegening der revolutie van 1789 die nog geen honderd jaar geleden de faam had het volk gelukkig te maken? De revolutie zegde men, zing de domheid verdrijven, het volk vrijmaken, de wereld beschermen, aan ieder zijn recht geven, ieders recht beschermen en vrede, rust en welvaart over de wereld verspreiden.

Waar is die vrede, die welvaart, die rust?

Het volk was arm en ongelukkig. Is het vandaag rijker en gelukkiger?

Het volk is onwetend. O ja, en vandaag heeft men het onmogelijke gedaan om het onderwijs onder het volk te verspreiden. Maar gaat eens zien welke de mannen zijn die zich vandaag plichtig maken van de gruwelijke misdaden waarvan wij de getuigen zijn. Het zijn beschaafde lieden, ontwikkelde geesten die van het aangeboden onderwijs gebruik hebben gemaakt.

De koningen hebben van angst op hunne tronen gebouwd, en om het gevaar af te keeren hebben zij aan de revolutie toegegeven. En wat hebben zij er mee gewonnen? Niets! hunne tronen wankelen vandaag erger dan ooit.

Neen, geen toegevingen, geen verandering van regeringsvorm, geen afzetting van koningen, geen invoering van een gewaande gelijkheid is in staat de revolutionaire macht te betogen.

VROUWENLIST

OORSPRONKELIJKE NOVELLE

DOOR

HENRI LENAERTS.

I.

De bekentenis.

Zij was schoon met hare heldere oogen, hare rozenkleurige wangen, hare donkerbruine, bijna zwarte haarlokken, haren fijnen hals en zoet glimlachend mondje; zij was verrukd, in een blauw kleed gewikkeld, de kleine Stanza, het enig kind van vader Beekman, sedert vele jaren weduenaar.

Iedereen, die haar kende, roemde hare schoonheid en meer nog haar zootaardig en bekoorlijk karakter, en menig jongman had haar reeds meermaals, wanneer zij voor het venster van het kleine huisje, dat zij met haren vader te Antwerpen bewoonde, gezeten was, liefdevol blik in toegeworpen, en getracht hare aandacht op zich te trekken. Zij kon omtrent negentien jaren oud zijn. Zij was slechts een kind toen zij hare moeder verloor; hoe onder zij werd hoe dieper gevoelde zij dit verlies, en nu liet zij geen enkel den dag voorbijgaan zonder voor hare moeder een gebel te storen, zeer dikwijls met tranen vermeld.

Niet minder dan zij, was, gelijk men denken

De hedendaagsche omwentelaars stellen zich met geen toegeving tevreden. Wij zien haar werkzaam met een groote verwoording in een democratische republiek gelijk Frankryk, als in een constitutioneel land gelijk Engeland, als in een absolute monarchie gelijk Rusland. De vorst moge door alle welgezinde onderdanen te recht bemind en geerd worden, de geest des kwaads maakt geen onderscheid tusschen een Frans-Joseph van Oostenrijk, een koning Victoria of een auto-craat gelijk er zoo menige plaats namen op den troon van Rusland.

Neen, het onderwijs en de wetenschap kunnen het waggelend Europa niet redden. Het onderwijs en de wetenschap moeten gegrond zijn op den godsdienstigen grondslag, zoo niet is het te vreezen dat zij eerder tot het kwaad dan tot het goed zullen leiden.

Wat willen de koningen en staatsmannen dikwijls niet verstaan en daarom ook zullen zij door hunne eigene schuld ten onder gaan en gestraft worden met het wapen dat zij zelf het volk in handen hebben gegeven.

Engeland ondergaat heden de straf van zijne toegevendheid aan alles wat de revolutie bij andere volkeren betreft. In Engeland hebben al de revolutionairen, roodhuiden en koningsmoorders altijd bescherming gevonden. Het oogenblik is gekomen dat Engeland zelf ondervindt wat het is de misdaad te beschermen.

De baldadigheden die heden bijna in alle landen gebaaren zijn de gevolgen van de goddeloosheid die over de wereld verspreid is. Men heeft aan het volk doen gelooven dat er noch God, noch ewigheid is, dat na dit leven alles gedaan is, dat er hierna niets meer belooning voor het goed, geen straf voor het kwaad bestaat.

Indien het zoo is, waarom zou het volk zich dan in dit leven niet alle genuchten verschaffen welke de wereld kan geven? Die arme ongelukkige werkmans heeft geen werk; hij heeft geen brood om zijne vrouw en kinderen te voeden; hij heeft geen brand om zijn huis te verwarmen, geen kleederen om zijn lichaam te dekken.

Zijn gebuur is rijk en leeft in weelde. Indien die arme mensch niet terug gehouden wordt door den toom der godsdienstige gevoelens, waarom zou hij dan zijnen rijken nabuur niet gaan uitplunderen, zijn geld en goed stelen en zich zijn welzijn toeegen?

Zal het de wet zijn die hem tegenhoudt? Maar hij kan zijne misdaad bedrijven in den nacht, als geen mensch hem ziet en als de gendarmen niet daar zijn om hem te vangen.

Het zijn dus de gendarmen niet, noch de wetten die den kwaaddoener zullen tegen houden, het is de vrees der straffende hand van Hem die alles ziet, die alle kwaad straft en die geenen drookt water aan eenen armen gegeven onbetrofden laat.

Zij die hier en overal werken om het geloof in de harten der kinderen uit te dooven, zij dragen een groote verantwoordelijkheid. Zij zijn het die de eerste oorzaken zijn van het kwaad dat later voortgebracht wordt. Dat degene die het aangaat er voordeel uit trekken.

De Chronique komt weer voor den dag met Armand Peltzer, den moordenaar van den ongelukkigen Bernays.

Volgens het blad, is de man ziek; hij lijdt aan bloedeloosheid, verliest den appetijt, enz.

De dokter der gevangenis zou, in zijn verslag aan M. de minister van justitie, besloten hebben tot een vrijstelling onder voorwaarden, of in alle geval tot een verandering in het regiem.

De minister is nu tot dit leste overgegaan;

kan, vader Beekman geschokt geweest. Hij en zijne vrouw beminden elkander met een liefde, die nooit door een welke verduisterd geweest was; zij had hem eenen zoon gegeven die behaast voor haar ten grave was gedaeld, en een dochter nu nog zijne enige, zijn grootste schat, die hij met een drijfbulle hede bemide, die hem het leven verdragelijk, zelfs, na zoo vele slagen, aangenaam maakte, en door wie alleen hij nog in Gods goedertierenheid geloofde. Daar Stanza nu reeds eenen zekeren ouderdom bereikt had, vervulde een enkel gedachte, een enkele kommer zijn geest: haar eenen echtgeoot te kiezen, die harer waardig was, en in staat haar gelukkig te maken.

Nooit zou het hem in de gedachte gekomen zijn, slechts zijnen wil en geenszins haar hart te raadplegen; nooit zou hij trachten haar eenen echtgeoot op te dringen voor wie zij een liefde koesterde; doch hij vreesde haar een misplaatste genegenheid te zien opvallen voor eenen jaogeling dien hij misschien niet kende, en daarom had hij de oogen gevestigd op Victor, zoon van zijnen vriend Dalens, een zedig en stil jongeling, die een goede plaats op een handelskantoor bekleedde en die Stanza oprecht bemide.

Vader Beekman moedigde die liefde zoveel mogelijk aan en bemerkte met blijdschap dat zijne dochter Victor niet gansch ongenegen was, dat zij hem met minzaamheid aanzag en zijne bezoeken volgaarne ontving. Victor's vader verhinderde geenszins deze liefde, zelfs was tusschen de twee vrienden het huwelijk van Victor met Stanza besloten.

Vader Beekman had zich dus over den toestand zijner huishoudelijke zaken geenszins te beklagen en, zoo de beelden zijner Katharina en zijns zoons zich niet bijna onophoudelijk voor zijn geest vertoond hadden, zou hij zich gansch tevreden,

Armand is toegelaten zijne moeder, zijne dochter Mariette en zijnen broeder Leon te zien.

Die bezoeken worden afgelegd in een kamer van den directeur, en niet in het kleed der gevangenen, enz.

Is wel — maar nu vragen wij wat de liberale pers zeggen zou, als men soortgelijke voordeelen eens toestand aan dezen of genen katholiek, die zich in de gevangenis bevindt?

Wat zij zeggen zou? Ge zoudt ze hooren razen en bulderen, die pers! Of heeft men daarvan geen staaltjes gehoord bij het minste woord dat er gelost wordt ten voordeele van eenen veroordeelde, die van verre of van nabij aan een katholieke familie behoort?

Nu echter worden die vrijheden gegeven aan haren weerden B. Armand, en alles is om ter beste.

Jammer, dat de minister van justitie hem niet totaal vrijlaat; men zou hem dan in triumf kunnen ontvangen en achter de muren als martelaar vereeren.

Over eenigen tijd, zegt de Brusselaar, werd een zeer deftig priester van een der voorsteden van Brussel door een liberaal haantje-voornit, op een brutale wijze aangevallen, en op een nog brutaler wijze van schandig plichtvergeten beschuldigd.

De priester, het ongelijk voor hem zelven vergetende, dacht voor de eer van zijn ambt en ambgenooten, dien hoon niet godsdiens te moeten ondergaan, klaagde zijn aandrauer bij het gerecht aan, en deed hem veroordeelen.

Van bij den aanvang der zaak, spraken al de liberale gazetten als of die priester metterdaad een rol, zijns ambts onoverdig, zou gespeeld hebben. Was een priester, waarom moest men hem sparen of rechtvaardig wegens hem zijn?

De priester moest immers maar lijden en zwijgen, volgens de liberale gazetten.

Maar, o we! de goede, gezonde schrijvers zien dat de eerw. H. S., wel juist niet denkt het priesterkleed aan zijn lijf te moeten laten besmetten, en eischt van onderscheidene zijner lasteraars, eerherstel en geldelijke schadeoosstelling.

Zoo moet het zijn, zoo moest het iedermaal zijn!

Hoe vele onnoozelen laten zich niet door de lastertaal misleiden, van den goeden weg afbrengen, en komen alzo jammerlijk in hun verderf.

Wij zeggen niet dat een priester niet misdoen kan en dat er soms goede priesters de heiligheid van hunnen staat vergeten kunnen. Op de twaalf apostelen was een Judas; op de twaalf honderd priesters zal men misschien wel een slechten priester tegenkomen doch wat bewijst dat, dan wel dat de priester zelf zoo wel als een ander mensch, vandoen heeft aan te wenden, om deugdzaam te zijn en te blijven, de eigene middelen welke hij dagelijks aan het hem toevertrouwde volk aanbeveelt.

Wij herhalen wat wij meermalen gezegd hebben tot onderrichting van het kristene volk, en tot bestaaling, van de liberale valscheid.

Twee soorten van priesters kunnen er zijn die hunne plichten te kort komen.

Een op honderden misdoet, bedroeft de Kerk zijne Moeder, bedroeft zijne ambtgenooten, enz., enz. De overheid bestraft hem vaderlijk, en naar verdiensten en de priester onderwerpt zich niet ootmoet, aan de opgelegde straf der overheid; dat is een boosheit roepen al de goeden, zie zoo zijn de priesters allen! Althoewel, hetgen die priester misdoet, erg genoeg voor de oogen der priestelijke heiligheid, niet erg genoeg mag genoemd worden, om voor 't oog van de wereld als slecht te kunnen aanzien zijn.

Een priester op duizenden misdoet, misdoet erg, en laat zich door de vaderlijke of moederlijke hand der Kerk niet langer bestieren; de priester valt niet alleen van eenige zijner plichten af, maar

volkomen gelukkig geacht hebben.

Doch, ijdelheid der ijdelheden... de dag was niet ver, waarop dit geluk als een schaduw zou verzwinden.

Sedert eenigen tijd had men een volkomen verandering in Stanza's leefwijze bemerkt. Te voor-n was zij levendig, geestig, opgeruimd; te voren hoorde men bijna den ganschen dag door haar zilveren stemmetje weerklinken; nu intendeel bleef zij altijd sprakeloos, in gepetruzen ver-zoken; zij beantwoordde met verstroomdheid de vragen die men haar deed; haar lippen bleef verdween; geen glimlach omzweelde meer hare lippen; in een woord zij was een bloem gelijk, wier sappen door de brandende stralen der zon zijn uitgedroogd.

Hare genegenheid voor Victor was ook merklijk verminderd. Wel is waar bejegende zij hem nog altijd met minzaamheid; doch in hunne betrekkingen was van haren kant iets gedwongens, iets koude, dat Victor's ziel met een ongemeene pijn vervulde.

Vader Beekman was diep getroffen door deze verandering, des te meer daar hij er de oorzaak niet van kende en het hem dus onmogelijk was dezelve tegen te werken.

Allerlei gedachten en gissingen vervulden zijn geest; meermalen had hij getracht van Stanza enige inlichtingen te vernemen, maar al zijne pogingen waren nutteloos geweest; haar mond bleef over hetgeen hij verlangde te weten gesloten, of opende zich slechts om hem te verzekeren dat niets haar kwelde, dat zij tevreden was, en dat niets hem eenig vermoeden moest opleveren.

En nochtans, vader Beekman wist het maar al te wel, een wort, des te gevaarlijker daar hij hem onbekend was, knaagde wezentlijk aan de bloem die hij zoo liefdelyk bewaakte en verzorgde; iets geheimzinnig lag in de ziel zijner

van allen! Hij wordt hetgeen de liberalen zelf zijn en in plaats van hem te laken of af te keuren zullen al de liberalen zeggen: zoo moesten al de priesters zijn; dat is een man met hart in 't lijf, dat is een verlichte priester, en zoo moede men Reinkens, Morels, Opsomer, en den uitgelepen pater Hyacinthe, glorierijke mannen. In onze Kamers zelve noemde M. Joltrand het monnikskleed waar pater Hyacinthe onderrokken voor de W. Merriman liet van maken: *Une glorieuse soutane*, een lusterlijken priesterrok!

O, godvreezende en hoogachtbare belgische priesters, laat toe dat een uwer beste vrienden en bewonderaars u een raad geve:

Laat u door het vuig liberalismus lasteren, en staat het geduldig uit als 't u alleen gelden zou; doch laat het nooit toe, als gelijk 't gewoonlijk is de menigte er door zou van den weg afgeleid en bedorven worden.

Het voorbeeld van M. S., is een goed voorbeeld.

Een korrespondent van 't Handelsblad schrijft: *Geen plaats meer.* — De liberale drukpers randt op hevige wijze een beslissing aan van den minister van justitie, volgens welke de bedelaars en landloopers rechtstreeks moeten gezonden worden naar het bedelaarsgesticht, zonder hun de gevangenisstraf te doen ondergaan, door de rechtbanken uitgesproken.

Die beslissing is hierop gegrond; dat onze gevangenis thans vol zijn. Er is geen plaats meer!

Men zou hoven de poorten der gevangenhuisen het opschrift der omnibussen moeten plaatsen: *complet, vol!*

Zoo dus, de gelegenheid is gunstig voor de kwaadgezinde lieden en de misdadigers. Men wordt enkel met gunst in de gevangenhuisen ontvangen. Men moet zich op voorhand laten inschrijven en zijne beurt afwachten!

Om in dien toestand te voorzien — die veelbetrekkende is voor den tegenwoordigen voorspoed en de zedelijkheid van ons land — bestaat er misschien een middel.

Zou men eenige der nuttelooze scholen, onlangs met groote kosten gebouwd, niet knouwen veranderen in gevangenhuisen? De onderwijzers zonder leerlingen zouden de gevangenen bewaken.

Ik geef mijn gedacht ten beste aan de bevoegde overheid, en vraag er zelf geen patent voor.

De Chronique heeft weer een historie gevonden tegen eenen pastoor in Luxemburg, wien het blad met eenen vracht van ruwe en brutale woorden, beschuldigd van eenen vrouw 5 fr. te hebben afgedwongen.

De vrouw wilde den pastoor 2 fr. geven, maar de schurk eischte er 5, afschouwd dit geld moest dienen om hare kinders kleeren te koop.

De Chronique beticht dien priester dat hij zich heeft plichtig gemaakt aan bedrog en afruggelarij en dat geld moest dienen om in een volgende kiezing eenen twijfelachtigen kiezer te koop!

Dat nieuws komt ons weer voor als een vertel-selgje, of als een telval verfabriceerde historie, zoals de Chronique er weet te fabrikeren.

't Gebeurde, zegt het blad, in Luxemburg — Luxemburg is nog al groot; — in een klein gemeente — die zijn er veel; — te H... — er zijn 24 of 25 gemeenten in de provincie, wier naam met een H begint, onder andere: Humain, Houdemont, Hottin, Hongre, Hanzay, Habay-le-Neuve, Habay-la-Vieille, Haldenx, Harre, Habay, Reyl, Hives, enz., enz.

Zou het niet eerlijker zijn de punten op de L... zellen? Maar neen, in dat geval zou men onmiddellijk weerklink vinden.

Leo XIII viert dit jaar het gouden jubelheest van zijne priesterlijke wijding. Er is te Gome een commissie samengesteld om dit feest plechtig te

dochter opgesloten, iets sombers dat den goeden vader deed schrikken, en hem geen zucht met zijnen hoerem lokte; en toch, hij had een vermoeden dat hem pijnigde, dat hem in zijnen droom vervolgde, en hem dikwijls met zijne legerde jeug.

Wie weet, zegde hij tot zichzelf, of niet een ongelukkige liefde in Stanza's hart wortelen heeft geschoten.

Maar dit laatste gedachte verjoeg hij; aan zulk ongeluk kon hij niet gelooven; zulk vermoeden kon geenszins gegrond wezen, en toch vervolgde het hem gedurig; toch wroette het altijd als een dolk in zijne ziel!

Victor's hart bloeddde ook geweldig. Een folterende onzekerheid vervulde het, en ook Dalens had zich over de neerslachtigheid zijns zoons te bedroeven.

Deze had reeds dikwijls getracht op Stanza's gelaat te bespreuen of zij hem goed bemide, en telkens had hare koetheid, hare onverschilligheid hem tevens de verzekering gegeven dat hij het niet was die haar hart veroverd had...

Hij hoopte nochtans immer.

Eindelijk toch was hem die onzekerheid ondragelijk geworden; hij besloot vast dezelve van zich af te schudden en Stanza ronduit te vragen of hij mocht verhoppen ooit hare hand te zullen bezien.

Doch, telkens dat het oogenblik gekomen was dit besluit ten uitvoer te brengen, aarzelde hij een onzekerheid te verliezen die hem ten minste nog iets of wat hoop overliet. Op eens toch nam hij al zijnen moed te zamen, en, ondanks het kloppen van zijn hart, begaf hij zich naar Stanza's woning.

't Was de laatste dag van vastenavond, omtrent acht ure. De hemel had het prachtige doch meestal bedroevende sneeuwkleed over de naakte aarde verspreid; nu begon het te vriezen; de konde

gedenken. Er zal een bond voor geboden worden gevormd om van den Hemel de zegepraal der Kerk en een lang leven voor Leo XIII af te smeeken.

Verder zal er op het Vatikaan een tentoonstelling worden gehouden van al de voorwerpen van kunst en nijverheid, die den Paus ter geschenke worden gegeven, en inzonderheid van die welke betrekking hebben op den eeredienst.

Op het programma, dat wellicht nog verder aangevuld zal worden komt ook een beedevaart voor naar de graven van Petrus en Paulus op het Vatikaan. De commissie voor de feestviering zal een bijzonder geschrift uitgeven, getiteld: *Il Gabileo sacerdotale del S. P. Leone XIII.*

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Z. H. Leo XIII.

5° LUST

Bedrag der vorige lijst fr. 1052.68

M. wvd. Modave te Tongeren 10.00

E. H. Deploige pastoor te Bommershoven 20.00

Enigste parochianen van Bommershoven 20.00

Onbetrokkend van Lauw 5.00

Pastoor en parochianen van Neerrepn 16.65

Parochie Overrepn.

E. H. Pennmans, pastoor 15.00

P. Robben 10.00

Ger. Charlier 8.00

Joannes Panis 1.00

Marie Baten 2.00

J. Broeders 5.00

J. Warnants, onderwijzer 2.00

Ongevoemd 5.00

J. Vanbrabant 1.00

P. Vanbrabant 1.00

Ongevoemd 5.00

Totaal der parochie Overrepn fr. 50.00

Totaal fr. 1152.51

Zoals de Postrijder het reeds dinsdag aangekondigd heeft, onze nieuwe gemeenteraad heeft zaterdag zijne eerste zitting gehouden. Alle leden waren tegenwoordig. Men wot dat de nieuwe raad samengesteld is uit 6 katholieken en 5 liberalen, te weten:

MM. Court, Meyers, Nicolaers, Schaetzen, Slegers en Vrouwen, katholieken.

MM. Barthels, Claikens, Gineau, Neren en Perran, liberalen.

Na de afhandeling der nieuwe leden en de afhandeling van eenige voorwerpen zonder belang, is men overgegaan tot de benoeming van den secretaris in vervangung van wijlen M. Schoofs en de benoeming van eenen hoofdonderwijzer in vervangung van M. Kersten.

Met 6 stemmen tegen 5 is M. Mevis als directeur der jeugenschool aangesteld.

M. V. Beunx, behiende op het secretariaat, is met 6 stemmen tegen 5 tot het ambt van secretaris benoemd.

Hartelijk proficiat aan de twee nieuw benoemden!

Even hartelijk proficiat aan de nieuwe meerderheid van den raad, die hare werkzaamheden met zulke gelukkige benoemingen begonnen heeft.

Zoals wij het ook hebben gemeld, een koninklijk besluit heeft M. Meyers als burgemeester onzer stad aangesteld. Deze benoeming is door de ware Tongersche burgerij met vreugde onthaald.

Er blijven nu nog twee schepenen te noemen. Wij hebben de verzekering dat het gouvernement met rekening houdende van de wenschen der burgerij van Tongeren die verlangt dat het college van burgemeester en schepenen tusschen de leden der katholieke meerderheid gekozen worde.

was bitsig, de wind sneed om zoo te zeggen door de aangezichten dergenen die zich op straat bevonden.

Deze laatste waren niet talrijk. De straten waren stil en donker. Hier en daar vertoende zich een paar gemaskerde paren, die zich zoo spoedig mogelijk naar het bed begaven... In de verte hoorde men het gezang en het getier van eenige besoukene mannen, die den vastenavondtijd te laat namen om zich eens goed aan de drooken-schap over te geven.

Vast besloten trad Victor binnen. Stanza zat met haren vader in de voorkamer; in plaats van Beekman's tegenwoordigheid als een ongeangename hindernis te aanzien, en er zich over te bedroeven, verbuigde hij er zich bijna over. Met onverschrokkenheid was hij binnegedreden, doch nu het oogenblik gekomen was om zijne prof-neming te doen, nu hij Stanza voor zich zag, ont-zook hem weer den moed, en hij verblijdde zich over de tegenwoordigheid van vader Beekman met wien het hem nu aangenaam zou zijn een woi-g te redakvelen, tot zichzelf zeggend dat het morgen nog tijd genoeg was om zijne vraag te doen...

Enigen tijd spraken zij over allerhande zaken. Stanza las; doch men kon gemakkelijk zien dat hare gedachten verstroomd waren, en dat zij het slechts werkingloos voor zich hield. Zij was nog bleeker dan naar gewoonte, en haar gelaat bezat een sombere uitdrukking. Van tijd tot tijd slechts mengde zij enige afgetrokken woorden bij het gesprek, die bijna altijd door eenen zwaren zucht verdoeld werden.

Eensklaps werd aan de deur gebeld. De meid ging open doen, en kwam eenen stond daarna Beekman verwittigen dat iemand verlangde hem te spreken. De twee jonge lieden bleven alsdan alleen.

(Wort vervolgd).